

Το χρονικό του 1940 (Ηλίας Βενέζης, Πεζογράφος - Συγγραφέας & Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών)

/ [Πεμπτουσία](#)

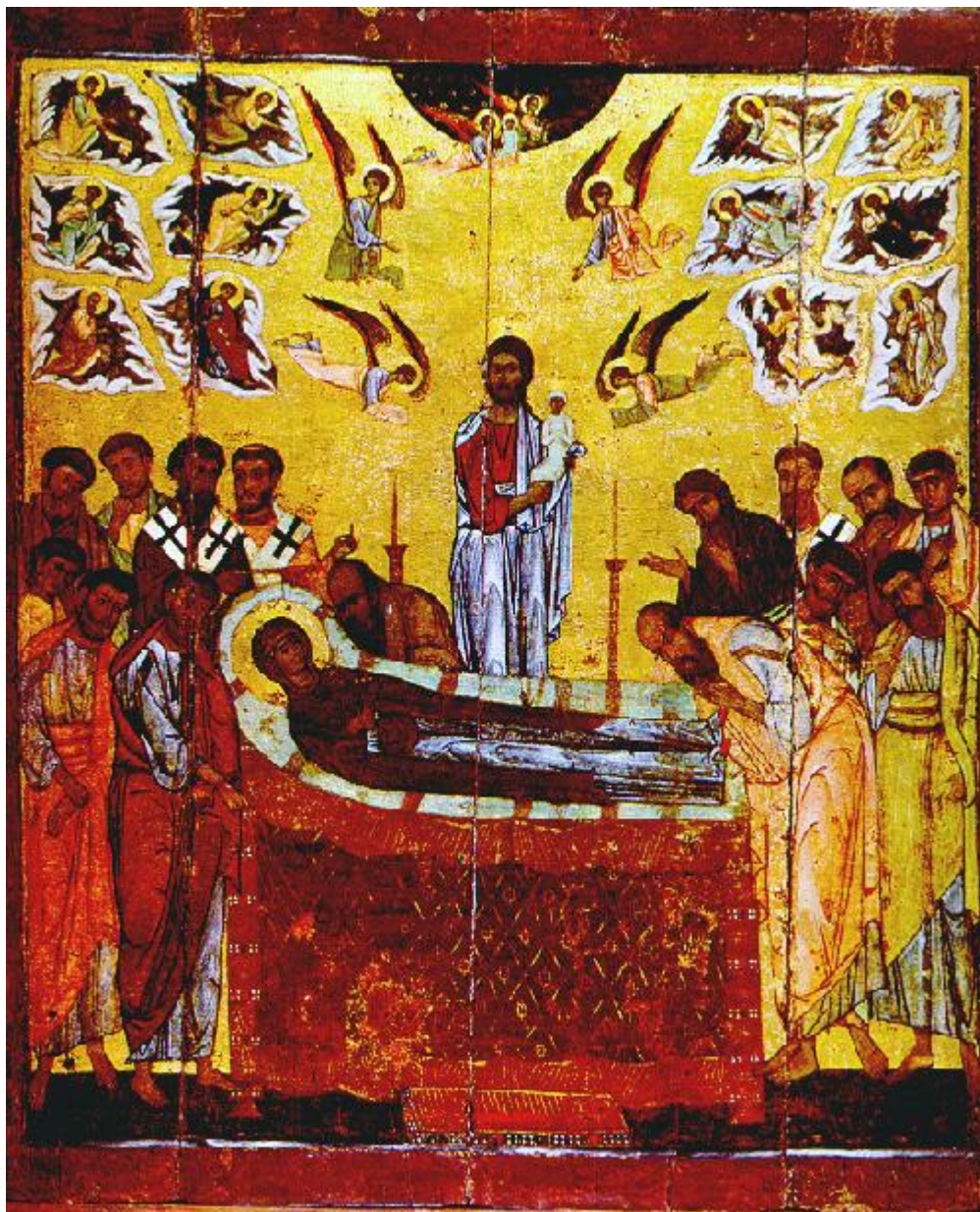

«...Ανήμερα της Παναγίας, Αυγούστου 15, όο λαός των βουνών και των ψαράδων της Ελλάδας, πήγε με πολλά καράβια να προσκυνήσει τη μητέρα του Θεού σ' ένα νησί στο Αρχιπέλαγο. Ήταν συνήθεια σαν τέτοια μέρα να πηγαίνει στο νησί μαζί με τα καράβια κι ένα πολεμικό. Έφτασε στο νησί το πολεμικό καράβι, έριξε άγκυρα και στάρισε τις παντιέρες του. Τότες ο κακός γείτονας που ήθελε να βάλει σε μπελά τους Έλληνες, κρυμμένος μες τη θάλασσα, έριξε τορπίλα και βούλιαζε το πολεμικό, σκότωσε κάμποσους κι απ' τους ναύτες. Έριξε και στα καράβια των προσκυνητάδων, και πολύς θρήνος θα γινόταν ανάμεσα σε γυναίκες και παιδιά, αν δεν τύχαινε ένας μώλος του λιμανιού, όπου πήγαν και σκάσανε οι τορπίλες.

Τότες ο λαός των Ελλήνων θύμωσε, θύμωσε κι η Παναγία, όμως είπαν, «Ας κάμουμε πως δε βλέπουμε, να μείνουμε σε ειρήνη».

[...] -Ε! λέγανε οι ξένοι άνθρωποι που βλέπανε τα γινόμενα, τί θα κάμη τόσο μικρός λαός με τόσον μεγάλο γείτονα; Θα γονατίση σε μια μέρα!

Μα ο λαός πίστευε πως θα τον βοηθήση η προσβλημένη Παναγία.

- Καλά, περιμένετε να δήτε. Περιμένετε ύστερα από ένα μήνα, τα εισέδουα της Θεοτόκου!

Οι μητέρες στέλναν τους γιους τους να πολεμήσουνε και λέγαν:

-Να μη γυρίσετε αν δεν ρίξετε τον αντίχριστο στη θάλασσα.

Οι εκκλησίες δώσανε τα αναθήματα των πιστών, χρυσά караβάκια και αγγέλους και ασημένια χέρια, κι οι γραμματικοί που γράφανε πριν βιβλία για τα δεινά του πολέμου, στείλανε μήνυμα στις άλλες χώρες και είπανε πως τέτοιο άδικο δεν ξαναστάθηκε, λοιπόν θα υπερασπίσουμε τη γη μας και την ελευθερία μας. Πέρασε μια μέρα και οι βάρβαροι που λέγαν πως με τα φουσάτα τους θα πατήσουν τη χώρα., δεν μπόρεσαν να μπουν.

Πέρασε κι άλλη μέρα και πάλι δεν μπόρεσαν, επειδή στα περάσματα των βουνών είχαν φτάσει οι Έλληνες και τους πολεμούσαν. Πέρασαν έτσι πολλές μέρες, ο λαός έβλεπε οράματα με αρχαγγέλους και μαυροντυμένες γυναίκες, κι έλεγε ο ένας στον άλλο: Περιμένετε τα εισόδια της Θεοτόκου. Και όταν ξημέρωσε η μέρα αυτή, μεγάλη χαρά ήρθε στους Έλληνες. Ήρθε μήνυμα πως οι βοσκοί και οι ψαράδες που ξεσηκώθηκαν να σταματήσουν τους βαρβάρους, τους κυνήγησαν μες τη χώρα τους και τους πήραν πολλά λάφυρα, άρματα και φυσέκια, και μια μεγάλη πολιτεία, την Κορυτσά. Τα γυναικόπαιδα κουβαλούσαν στους πολεμιστές βόλια και θροφές και κατρακυλούσαν πάνω στους οχτρούς πέτρες και τούς σκότωναν. Όσοι οχτροί γλύτωσαν, πήραν τ' άγρια βουνά και τους φάγανε οι λύκοι.

Τότε έγινε μεγάλος εορτασμός στη χώρα των Ελλήνων. Οι καμπάνες των εκκλησιών χτυπούσαν χαρμόсуνα τρεις μέρες, και τα σπίτια βάλανε σημαίες, και ο Αρχιεπίσκοπος φόρεσε άμφια καμωμένα με ασήμι, και γύρω του έβαλε μαυροφορεμένους αρχιμανδρίτες και δοζάσανε το Θεό. Ο λαός έψελνε «Τη Υπερμάχω Στρατηγώ», και οι γυναίκες κλάψανε σιωπηλά όταν μνημόνεψαν τους σκοτωμένους πολεμιστές...».

(Πηγή: Τόμος «28 Οκτωβρίου 1940», εκδ. ΕΥΘΥΝΗ, κείμενα της Μεθορίου/ 5, 1996)